

„Un cu totul alt gen de credință”

Sâmbătă, 29 mai 2010

Gili Cârstea

Tot spectrul de materiale promovate în poporul nostru, de la povestirile pentru copii până la operele celor mai talentați cărturari, contează pe ideea eronată că există în natura umană o putere care, prin educație, cultură, exercitarea voinței, poate produce un caracter creștin.

Ideea este veche de când lumea, deoarece ea este fructul cel mai parfumat și atrăgător al pomului cunoștinței. Și se află în conflict total cu neprihănirea lui Hristos, care a demonstrat practic, sub ochii întregii lumi și în mijlocul celei mai respingătoare mocirle, că omul poate trăi în neprihănire doar fiind părtaș de natură divină.

Am urmărit cu interes, în corespondența vremilor trecute, disputa în jurul acestui subiect între marile personalități ale mișcării advente, dr. John Kellog, Ellen White, dr. Waggoner.

Un oarecare dr. Paquin, angajat al faimosului Sanatoriu din Battle Creek, a publicat o carte în care încerca să explice audienței lui capacitățile ascunse ale naturii umane și cum pot fi ele descoperite, domesticite și înhămate la scoaterea omenirii din marasmul în care s-a scufundat.

Dr. Waggoner a răspuns în *Review* acestor propuneri, demonstrând cu Biblia și cu evidența practică, observabilă de către oricine, imposibilitatea scoaterii petelor pardosului prin astfel de metode. Se pare că șeful Sanatoriului, dr. Kellog, susținea poziția colegului și angajatului său, dr. Paquin, iar Ellen White s-a simțit obligată să intervină, în maniera ei clară, directă, fermă:

„Multele avertizări iubitoare pe care ți le-a trimis Domnul în marea Lui îndurare mă fac să îți scriu acum, cu privire la acest subiect. Ai grijă cum iei poziție împotriva fratelui Waggoner. Nu ai avut toate dovezile posibile că Domnul a comunicat lumină prin el? Eu am avut, iar poporul unde a lucrat el a fost mult binecuvântat.” (EGW 1888 Mat., 977).

Lumina venită la Minneapolis afecta radical tot spectrul de doctrine predicate atunci, dar dr. Kellog era prea ocupat de brațul drept al soliei îngerului al treilea, ca să dea atenție soliei neprihănirii lui Hristos.

„A avut loc o extraordinară dezvoltare a conceptelor de adevăr prezent, mai prețioasă decât aurul din Ofir, dar tu nu ai auzit prea mult din acest adevăr și nu ai avut ocazia pe care

au avut-o alții de a experimenta pentru tine puterea ei. Vor apărea circumstanțe care vor părea inconsistente pentru judecata și rațiunea ta, și vei critica aceste lucruri și nu te vei prinde de marile și prețioasele adevăruri care, aduse în viața ta, ți-ar fi mărit capacitatea de a fi folositor, deoarece ai fi căpătat un cu totul alt gen de credință” (EGW 1888 Mat., 979).

Dr. Kellog avea, ca toți ceilalți oameni importanți de la Battle Creek, „un gen de credință” incompatibil cu extraordinara dezvoltare a adevărului venit la Minneapolis, iar Ellen White observa unde poate duce el. Parcă prevedea uraganul de misticism care urma să se abată curând asupra denominațiunii, și care urma să lase amprente durabile în mentalitatea educatorilor și pastorilor bisericii:

„Prezența și puterea Duhului Sfânt în inimile poporului lui Dumnezeu este singura lor speranță în aceste ultime zile pline de pericole. Nu lăsați impresia asupra vreunei minți că ar exista în natura umană o putere capabilă să producă puritate, și să dezvolte un caracter echilibrat, deoarece nu este adevărat. Aceasta este înșelătoria lui Satana” (EGW 1888 Mat., 984).

Înșelătoria lui Satana se predă astăzi la ore de maximă audiență, iar prezența și puterea Duhului Sfânt „în inimile poporului” au rămas simple formule lipsite de substanță, limbaj de lemn, ambalaj din surcelele pomului cunoștinței; ele nu produc „puritate” și „caracter,” ci doar frunze de smochin cusute cât mai creativ, modern, altfel.

Când va fi înțeleasă și apreciată, neprihănirea lui Hristos va produce „un cu totul alt gen de credință,” care se va dovedi a fi înțelepciunea lui Hristos și nu înșelătoria umanistă a diavolului.